

ти на свършване. Даже, като се намалиха порциитѣ, едва оставаше още храна за около 15 дни най-много. Съсипанитѣ отъ лошото врѣме коне, нѣмаха вече, нито ечемикъ, нито слама; храната имъ се състоеше отъ по нѣколко сламки сѣно, което се пазеше повече за артилерийскитѣ коне. На Шевкетъ-паша не разчитаха вече да може да възстанови сношенията и почнали бѣха да се питатъ, кога и какъ идящата на помощъ войска ще може дж скъса обсадната линия, която отъ день на день все повече и повече се стѣсняваше. Лишенията и мизерията бѣха станали такива, щото всѣкой мислеше съ какви послѣдни и крайни усилия да скъса кръга на обсадната линия.

Лѣкаритѣ нѣмаха вече медикаменти, за да лѣкуватъ болнитѣ и привързката за привързание на раненитѣ бѣ се свършила. Смъртността се увеличаваше по единъ застрашителенъ начинъ и войниците, що бѣха натоварени съ погребение на мъртвитѣ, сновѣха непрѣкъсната изъ града, носящи жалкия си товаръ, при всичко, че убититѣ на укрѣпленията войници се погребваха на самото мѣсто. Студа се увеличаваше все повече и повече, а дървата се намаляваха; войниците бѣха принудени да копятъ съ щикветѣ си лозови корени отъ лозята, за да си варятъ ястие и